

IZ CIKLA ŽIVA IN NEŽIVA PRIRODA

Francè Forstnerič

RIBOLOV

Hiše gorijo na nebu,
letala na tleh,
sklatena.
Svojo drago sem videl za stogom sena
izljubljeno in smehljajočo.
Oskrunjevalci so davno odšli, njeni mili,
kakor otroštva se me spominja
blago in žalostno.
Oči ji steklenijo. Hiše še vedno gorijo
na nebu. Vode so plesnive
in goste v odsevu. Za mano pa hodi
najbolj zavržena z otoka gobavcev —
le to vem o njej bežno,
da je znorela od plesa. Blizu ognja
se mi ponuja, oči zavija. Ne vem,
kako je z menoj, že dolgo nisem mučil,
tudi vroče je. Lovim ribe,
v gostih vodah in mlakah na trnek,
tolste bolne ribe s krvavim smrčkom
in segnitim repom. Vsaka prime,
vsaka prime.

POČITEK OB CESTI

Tu bom počakal,
ne priganjaj me, prijatelj. Vidim
ti teme. Utrujenost
seva nanj iz daljave
kakor september na njivo.
Jaz sem že davno izgubil lase —
neko noč, ko sem poslušal,
saj sem ti pravil.
Tu bom počakal,
če je še kdo za nami,
veš, pogosto se oziram daleč nazaj, tam
sem nekaj utopil, nekaj zakopal.
Zato sedim v travi opoldne
in čakam nevihto. Zate ne rečem,
nič nimaš s seboj, če boš žejen. Tvoj smeh
za ovinkom, ob cesti rase
regrat.

Mnogo nas je,
lahko gremo po bližnjici.
Puške poskrijmo, samo njihova črna usta
naj bodo odprta v travi.
Krikniti more le tisti,
ki vidi svojo žival spati. Jokati
smemo, kadar počivamo. Mislimo lahko
na vse, toda kdor spregovori,
se spremeni v drevo ob tej poti.
Glejmo drug drugemu v tilnik. Kače
spijo med rožami. Kamni pojo v zboru
temne pesmi o ognju.
Tisti, ki bomo po vsem tem prišli na jaso,
se bomo drug drugemu iz srca smejali.

VOJAK, GENERAL IN NEKATERI DRUGI

Miodrag Bulatović

Salvatore Paolone je poplesoval okoli tanka in opazoval, kako vojaki in meščani urejujejo trg. Belili so razpokane zidove in stara vrata, brzozjavne drogove in drevesa. Škropili so tlak, listje in celo zrak. Od dolgega generalovega imena, ki je bilo napisano na več krajih, ga je spreletavala zona: bal se je, da ne bo znal stati v pozoru, ko bo veliki poveljnik pregledoval vojsko.

Ljudje so se potili in godrnjali. Ker je bilo vse okoli njih belo. Niti vodnjak ni bil več umazan: samo voda je tekla kakor poprej, hladna in motna. Ljudje so peli najprej bojne pesmi in potem tiste, ki so govorile o srečnejši prihodnosti. Popeval je tudi Salvatore, čeprav ga je bolela glava od sonca in bele barve. Ljudje in vojaki so se prepirali in se mlatili z dolgimi ščetkami. Potem so spet peli tisto, kar so morali, in se dolgo mazali. Po zunanjem videzu nobeden ni bil več umazan ali črn. Nekateri mimoidoči so prosili delavce, naj jih pobelijo. Beli so bili tudi oblaki, ki so se podili po nebu.

Obraščen s črno brado in lasmi je Paolone gledal, kako sta Balestrini in Porta, ne da bi se skrivala pred mimoidočimi in vojaki, hranila Malića. Tako, je polglasno rekel vojak, lepo je to, kar delata; saj siromak leži tu onemogel dva ali tri dni. Dajala sta mu makarone, meso in kruh. Malić je klečal in vročično jedel vse, kar sta mu ponujala. Tako, je ponovil Salvatore, stopicajoč na mestu.

Malić je imel roke v prahu, na katerem se je delala tenka mrenica apna, in ni opazil, da inata Balestrini in Porta čisto bela pasova, toka za samokres in puški. Samo požiral je, kašljal in kdaj pa kdaj široko odprl oči in vprašal, ali lahko še kaj dobi. Govoril je nerazločno,